

казалъ той, „ный напрасно пазихме стада-та Наваловы: той ни плаща зло за добро; така да възвърне Богъ на врагове-гѣ ми; до утрѣшнѣ-тѣ заранъ у него нѣма да остане и куче отъ всичкѣ-тѣ му стока; вървете слѣдъ мене“.

Давидъ ся намиралъ вече на пѣтъ; той былъ готовъ да свърши великъ грѣхъ, но Авигея, разумна-та жена Навалова, укротила гнѣва-тъ му. Като срѣщнала Давида, тя побързала да слѣзе отъ осела си и, падши прѣдъ него на колѣнѣ, поклонила му ся до земѣ-тѣ. „Господине мой“, извикала тя, „наказаніе-то за прѣстѣпленіе-то на мѣжа ми нека падне само на мене. Позволи менѣ, на твоѣ-тѣ робинѣ, да ти принесѣ оправданіе и изслушай думы-тѣ ми. Азъ ти принесохъ дарове; раздѣли ги между воины-тѣ си. Не гледай на Наваловѣ-тѣ безразсѣдность. Ты ще бѣдешъ вождь на народа Божій; пролитіе на невиннѣ кръвъ да не помрачи слава-тъ ти. Помяни тогава за мене.“

Давидъ, обезоруженъ отъ такыва кроткы думы, казалъ на Авигеѣ: „Да бѣде благословенъ Богъ, Който тя е испратилъ! Да си благословена и ты, че удържа рѣка-тъ ми отъ кръвопролитіе! Върни ся съ Богомъ у дома си; азъ щѣ исполнѣ желаніе-то ти“.

Между това Навалъ пилъ, ялъ и веселилъ ся, безъ никакво подозрѣніе. На другия день, вутринѣ-тѣ, кога истрѣз-вялъ, тя му обадила, въ каквѣ прѣмеждѣ ся намиралъ живота му. Кога чулъ това, Навалъ окаменѣлъ отъ ужасъ и десять дни подирь това умрѣлъ. Давидъ, като ся научилъ за смърть-тъ му, оженилъ ся за Авигеѣ.

ГЛАВА LXII.

Последне вижданіе на Давида со Саула.

Колко и да ся стараялъ Саулъ да улови Давида, но все напрасно: Богъ пазилъ тоя кроткый и добродѣтельный чловѣкъ. Саулъ ималъ голѣмѣ ненависть камъ Давида и по-